

קנה:

עין משפט
נר מצוה

בנ א מיי פירט מאל' שט
האלט יא קומ לויז פאר
טויש' אים יעצן שטד ספיק
1:
כד ב ג מיי' שט טויש' שט
2:
כה ד ה מיי' שט האלט
טויש' אים טעט' פאר
כז ו ז מיי' שט ואלט יא
טויש' אים ספיק 1:
כח ז מיי' שט מאלט
טויש' אים פארט
כט ב מיי' פירט מאל'
שט האלט:
שט האלט יא טויש'
איה' יא שטד ספיק:

מוסף רש"י

מחזקין את הדליוען.
תעוּשין, ויהיו שמען לא
לחמלן, יהיה קריו אל
לחם (תקן קט); ול
אחרין (תקן) חמלן נזק
הוא (לפי ב. ב. ואת
הגבלה ופי' הרלבס.
ואם שנתגלה בשמ' דין
בשפוטם לא היה שומע
לחמלן כלום, ויהיה כל
דלן על מקרה שבת
[והוא] לא עשיו לא איבוס
בתוך מעדו. שומעם
שפוטם הדין כל כחה
לגמלם ויהי חמלן חלילה
על שפוטם כלום תשי
לשפוטם לחמלן חלילה
על חמלן חלל. ויהיו
[ואם] אחד טוה' את הקמ
ואחר נזק חרבו מים
אחריו חייב. משום
הוא לא חללהם. שיער חייב.

רבינו חננאל

אבאלא, אלא שחט וזקני
 חרובין, וזקני
 דאשני, פשוט ישיש
 וקשי ואין יכולין להראכל
 אף שחט מילין שחטין
 תעקשה ואינו אוכל
 ודורקשו שחטין ארול
 שחטין חיות דאמי
 שחטין אוכלא אב משוין.
 ואינו אף בחמה שחט
 ארול לאכול שחטת אלא
 ארול ריקסא, ארול בעלי
 וזשי, ין עיריס עטוס
 פאקשין על רב וזגא
 מדריב דרולא נפעת ארול
 אלא יורה שחטין בחרובין
 דארק, דארק אן לנפא
 מכלל דרובן סבר
 כיון שכולין לאכלא כמות
 שחן אר חרובין דאכלין
 וזש וזשטא אוכלא אלא
 שחטין, אלא רב יורה
 אלא התחל נפסא שחטא
 לאכול כמות שחט אלא
 ריקסא אלא דארק שחט
 שחט לאכול כמות שחט
 כלא ריקסא שחטין אוכלא
 וזש וזש, אלא נאמר כי
 חק סבר מרדח שחטין
 שחטין אוכלא אב משוין
 וזשיק וזש שחט אוכלא
 דארק ולנפא וזש וזש
 ואלי, רב יורה
 אוכלא אלא מרדח אוכל
 שר ואם אלא אוכל דארק
 שחט אלא רב יורה חרוב
 לזש אלא רב יורה מרדח
 שחטין פן דארק פן לנפא,
 וזש חקשא שחט לרב אלא
 וזש חקשקש על רב
 וזש וזש מחבין אב
 דרעיתין לנפא בהמנא אב
 וזש חקשא שחטין וזש
 ליה, וזש וזש וזש
 אב וזש רב מרדחא

מפריכין תבן ואספסתא ומע
[סלקא]. הא איתותב ולא אי
שימורא מעיקרא בי רב יהודא
הנא לא הוה ריש מתיבתא.
קמא לה מתיבתא דהנא בב
מאכלין את הנמל הרבה, כ
לפטם בהמה כשבת ולא אס
רב יהודה המראה למקום ש

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת

אם הדלושין. התלושין ולא אמרין
ונגלה קשה להן: **ומערבין**. התבן וה
משוין לה ארכולא. והאי קריא לאו ס
כרחה ותוחבין לי בגרדו. ובגמרא מה
אין אובבין את הנפץ וכו'. והא
לאמרין בעירובין פרק עושין
פסין (דף כ: וסג) בגל שראש
ורובו מנפצים אובבין אותו מנפצים
אין אביסא לא היינו אביסא ממש אלא
לאמרין הכא אין אובבין כו' והאי
אביסא היינו הלעטה וכן פירש רבינו
שמואל: **אלא** קמה דבר גיבול הוא.
פירשתי לעיל בפ"ק (דף יט. וסג):
מכו

ומרחינן באוכלא חבן בתיבנא
אובסין את הנמל ולא דורס
אבל מלעטין ומהלקטין לתת
ואין נותנין מים לפני דבורים
והתרגולין ולפני יוני הרדיוסיות
עושין לה אבוס בתוך מעיה
מדיפתי לדידי חזי לי ההוא
מאמרין: איזו היא המראה
למקום שאינה יכולה להחזיר
אמר אידי ואידי למקום שאי
מתיב רב יוסף ז"ל מהלקטין לתת
ליוני שובך וליוני עליה ואין
מלקטין אילימא מהלקטין דם
מכלל דיוני שובך ויוני עליה
למקום שאינה יכולה להחזיר
בכלי ותויבתא דרב יהודה א

בירידים מלקטין דשרי ריה קטן
למישדא קמיהו נמי לא הני
נותנין לזה זה מוונותיו עליו וזו
נמי דיקא "אין נותנין מים ל
לפני אוזנין ולפני תרגולין ו
מוונותן עליו והני אין מוונות
ושרי נמי לא אלא שאמרת
דבי נשיאה מאי דכתיב ¹⁷ (יודתו)
מועטין לפיכך שוהה אבילותו
בכמעיו ויהא טמא בכלל ג' י
לאור ותשרף אמר רב המנונ
הכלבא וכמה אמר רב מרי
דברא אבל במתא לא דאת
לולית דעתי מחזירא תניא כוונ
הלעטה המראה מרביצה ופוק
הלעטה מאבילה מעומד ומשק
עצמן: מהלקטין לתרגולין כו'
ואמר לי ר' יוסי בר יהודה היא ד
האחרון חייב בדבר רבי ¹⁸ "ר' יוסי
באן לא קאמר רבי יוסי בר
מורסן דלאו בר גיבול הוא אפ
דתניא בהדיא אין נותנין מים
נותנין מים למורסן ת"ר אין גו

למחצית: מניסין מני דקמי נותן
במחצית שתיכנסה כשכן קליטתו במחצית

[illegible]

סריא אספסתא בעלי וסרי: **מתני'** אין אבל מלעיטין ואין מואמדין את העגלים ללחן ונותנין מים למורסן אבל לא גובלין לפני יונים שבשובך אבל נותנין לפני אווזין **גמ'** מאי אין אוכסין אמר רב יהודה אין אוכא כי האי גוונא אין וכדאמר רב ירמיה יוציא דאכלא כורא ויאמעינא כורא: אין וזו היא הלעטה אמר רב יהודה ההמראה הלעטה למקום שיכולה להחזיר ביד חסדא יכולה להחזיר והמראה בכלי הלעטה ביד גולין ואין צריך לומר שמלקטין ואין מלקטין לומר שאין מהלקטין מאי מהלקטין ומאי ליה בידים מלקטין דשדי ליה (א) קמיהו ויזשא קמיהו נמי לא אלא לאו מהלקטין קטין למקום שיכולה להחזיר מכלל ההמראה לך רב יהודה לעולם מהלקטין דספי ליה

הו' ודקא קשיא דך יוני שובך ויוני עירי
ונותן עלך והני אין מזונותן עלך כרתניא
נותנין מזונות לפני חזיר ומה הפרש בין
אין מזונותיו עלך אמר רב איש מתניתין
דברורס ולפני יונים שבשוכך אבל נותנין
ני יוני הרדסיות מ"ט לאו ממשום דהני
עלך ולמטעמך מאי איריא מיא אפילו
מיא דשכיחי באגמא דרש רבי יונה אפיתחא
צדיק דין דלים יודע הקב"ה בכלב שמוזנותיו
מעיו ג' ימים כרתנין כמה תשהה אכילתו
מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול
שמע מינה אורח ארעא למשרא אומצא
משח אודניה וחוטרא אבתריה הני מילי
למסרך אמר רב פפא לית דעניא מכלבא
לדבר יהודה ה"איוזיה המראת ואיוזיה
את פיה ומאכילה כרשינין ומים בבת אחת
מעומד ונותנין כרשינין בפני עצמן ומים בפני
אמר אביי אמריה קמיה דמר מתניתין מני
יא אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים
יהודה אומר איני חייב עד שיגביל דילמא עד
יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל
רבי יוסי בר יהודה מודה לא סלקא דעתך
למורסן דברי רבי ר' יוסי בר יהודה אומר
ין את הקל"ו ו"א גובלין ט"אן ו"א א"א חסדא
רבי

למחר המרסוס דעמינת מים לא וזו גיבולן: אפי' רבי
קמה לעולם ממנו והוא סקמחא דלבשוה ועישין ממני.

מסורת הש"ס

א) ליל חורשן וכן העתק
חורש ליל קנ: וכן בחורש בייב
יש: דיה חייננא (כ) ופי
חורש בייב פ: דיה חסח
ב) חוספת פייח (ד) חורש
חורש דיע חסח חייב
כ) חוספת חייב חייב
ו) חוספת פייח (ו) ליל
יח. ח) ופיל יח. חייב חייב
יח. חורש (ז) ופי חייב
חייב בייב חייב חייב
י) חוספת חייב (ח) חייב
ליל: ל) בייב חייב

תורה אור השלם

וידע צדיק דין דלים רשע
לא יבין דעתו: משלי כט ו

הגהות הב"ח

(ב) נב' דשרי ליה קמיה
אלא דיוני שוקר:

גליון הש"ס

נמרמא מאי לאו דלועין.
 טעין זה נב"מ דף קטז פ"ב
 ועיין שיטה מקובלת שם ד"ה
 ה"ג.

רבינו חננאל (הביטק)

[illegible]

יהודה אומר עד שיגבל
יהודה עד שיגבל אלא
נענית מים למורסן אסור
אומר נותנים מים למורסן.
וזהו. ותיב מה דרבי
(וזהו) צווח רבי וליה
יסי בר יהודה דהוא כר
מא י"א. ואמר רב חסדא